

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γραμμένα για τὸ «Μπουκέτο»

«Όταν βραδιάζει, μέσα μου ζυμνοῦν τὰ περασμένα ζυμνοῦν ἀργά, σὰ μουσικὲς νεκρὲς ἀπὸ καιρὸ — σὰ μουσικὲς πὺν χάθραν, καὶ πονεῖ τὴς λατῆράς, καὶ ἔρχονται πάλι, μαγικά καὶ ἀνέλπιτα, σὲ μένα

Πόθοι, παρίονα παλιὰ, νοσταλγικὲς φωνεῖ, λόγια βαθεῖα καὶ ἀξέχαστα, καὶ ὡστόσο ξεχασμένα, παραξένες χιμαρικὲς ἀγάπες μακρινές, ὅπως ἡ δόξα τῆς αἰγῆς, ὑψώνονται σὲ μένα!

Μιά βροχὴ τότε μαγικά μοῦ λύνεται ξανά, καὶ τὸ τραγοῦδι ρυθμικὸ στὰ χεῖλιά μου ἀνεβαίνει, — ἓνα τραγοῦδι καθαρὸ καθὼς τὰ δειλιὰ, ποὶ μέσα του λυτρώνονται καὶ ζοῦν οἱ πεθαμένοι...

ΓΡΑΜΜΑ

Θυμάμαι, ἐνὸ χωρίζαμε στὴ μαριμαρένια σάλα, σταθίχαμε μὰ στάλα — καὶ μοῦτες πὺς θὰ ἐπινοήσῃς — γὰρ νὰ χαρῶ, ποιὸς εἶσαι; μετὰ τὸ καινοῦρι.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίναμε στὴ στῆρα τὴ μεγάλη, μοῦ τὸ ξανάτες πάλι — καὶ ἄπάνω κεὶ χωρίζαμε — χωρίζαμε σὰ φίλοι, καὶ ἓνα φίλι στὰ χεῖλιά.

Πῆρασε τὸ φθινόπωρο, κιόσος βρομὲς σπύωνει, καὶ εἶν' ἡ καρδιά μου μόνι, ζωντοῦρον ἢ παγωμένα, τὰ σύννεφα καὶ ἡ ἀπόρα — καὶ τί θὰ γίνω τώρα...

Σούζαγα δὲκα γράμματα, τὰ πέντε λεπτομένα καὶ δε μούραρες οὐτ' ἓνα! σοφίστατα κρυφισμάτα μὲ κάποιο γέροντά σου, καὶ δὲν ἔλαβα δὲκα σου.

Τοῖς σὸ δρόμο σου περνῶ, μὲ μῆτι κορρασιμένο, καὶ δὲ σὲ περμένο, μοναχά στίμα καὶ κοιτῶ — καὶ θλίβομαι μὲ στάλα, τὴ μαριμαρένια σάλα.

Ὅμοις ἐκείνο τὸ φίλι, ποὺ δόσαμε σὰ φίλοι, μὲν τρανεῖν τὰ χεῖλιά, τόχη γὰρ καταβῆθαι μου, καὶ γὰρ παρηγοριά μου, κρημένο τὴν καρδιά μου.

ἘΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΑΚΡΥΝΟ

Τὴν ὄρα ποὺ μαινοῦναν τὰ πρῶτα ροδιὰ τῆς αἰγῆς, ἓνα τραγοῦδι μακρύνο, στα πέρατα τοῦ δρόμου, ἤρθε καὶ πῆρασε δεῖλα, σὰ νὰ μὴν ἀργεῖε στὴ γῆς, ἀπ' τὸ παρῆγορο μου.

Κ' εἶπε ποὺ ἐξήγησε μὲ μῆες, μεσ' αὐτ' τὸν ἔπνο τορῆαθ, σὰ μαγεμένους γυροὺς σὸν ἦχο τὸ κεφάλι, — καὶ εἶπε ποὺς ἦταν ἡ ψυχὴ κάποιου παιδιοῦ ποὺ ἔχε χαθεῖ, καὶ μὲ θυμοῦντα πάλι...

Τὴν ἀκούρα, σὰ σκοπεῖνε ἀγά-οὐγα νὰ περταεῖ, — καὶ ἔπαιν ἐλάθη, βάραν ἀγά, τὰ βλέφαρά μου, καὶ δάκρυσαν τὰ μάτια μου, χωρὲς νὰ ζαῖφο τὸ γρατί, — μπορεῖ καὶ ἀπ' τὴ χαρὰ μου...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΞΕΘ Ο ΜΠΟΥΚΕΤΟ!

Τελευταίως, σ' ἓνα ἐλαρικό θέατρο στὴ Γαλλία, παζῆθηκε ἡ ὅπερα ἐνὸς μουσοῦροῦ τοῦ τόπου ἐκείνου. Οἱ ἐξῆθοι, τοῦ καλλιτέχον ἀπεφάσαν νὰ διοργανώσουν μὲ κίκακα νὰ ἀποδοκιμάσουν τὸ ἔργο καὶ νὰ τὸ κτερίσουν. Ἐταί καὶ ἔγινε. Στὴν πρηνεία, ἡχηρὰ σφύρηματα ἐπεδὲξαν τὰ πρῶτα τραγοῦδια. Ἡ παράστασις δὲν μπόρεσε νὰ συνεχισθῇ καὶ ὁ ἀστίνωμος τοῦ τόπου τὸν ὀποιον ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ φώναξαν, ἀπέλιθσε τοὺς θεορρυθόντας ὅτι θὰ τοὺς βγάλη ξέθ, ἀν δὲν γάρουν νὰ σφρηξοῦν.

— Ὅπως πληρώνει γὰρ νὰ δὴ θέατρο, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σφρηξῇ, εἶπε τότε κάποιος, ἀπὸ τὸ ἕπερωθ, ἐνθιμηρῆστὲς σφρηξοῦν σίγην τὸ Μπουκέτο.

— Ποὺς τὸ εἶπε αὐτό; φώτησε τότε ὁ ἀστίνωμος. — Ὁ Μπουκέτο! φώναξε τὸ πλῆθος. — Ὁ Μπουκέτο! νάβηθαι ἀμέσως ξέθ, πρὶν τοῦ σπάω τὰ κόκκαλα! ἀποκρίθηκε θυμωμένος ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου, χωρὲς νὰ ξερῇ ὅτι ὁ Μπουκέτο πέθανε πρὸ ἀρχαίων εἰκοσάδων ἔτων...

νέα συμφορά, πὸ μεγάλη ἀπὸ τὴς ἄλλες, καὶ αὐξήθη τὰ δεινὰ τους... Δὲν τοὺς ἔμεινε πεῖα, παρὰ μόνον ἓνα παιδί, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ χαρὰ των, καὶ τὸ ἔχασαν καὶ αὐτό... Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ εὐτυχία;... Νὰ τώρα ἐκείνος ὁ πλούσιος ἐχθρὸς τοῦ Γονατιστοῦ προσέυεται καὶ αὐτός! Τὸν βλέπει καὶ φωνάζει τὴν καρδιά του! Αὐτὸς μὲ τὰ παιδιὰ του, μὲ τὴν εὐτυχία του, μὲ ὅλα τὰ καλά του... Καὶ εἶνε τόσο ἄδικος, τόσο κακόψυχος, τόσο θεομπατίζης!...

— Μιχαήλ! ἔ Μιχαήλ! Κοιμάσαι καλὲ; ἀκούγονται φωνεῖς ἀπὸ κάτω. — Ποιὸ! Φωνάζει ὁ γέρο — χαμπανοκοροῦστης καὶ πετιέται στὴ στιγμή ὁρθὸς! Πὸς τὸ πῆαθα αὐτὸ Χριστέ μου!... Κι ἀρπάζει τὰ σκονιά. Κάτω γίνεται Ἀνάστασις. Ἐνα πλῆθος χωρικῶν λάμπει μὲ τὴς γιορινεῖς στολές του. Διάχρῳσα τὰ ἐξαπτέρυγα, χρυσοποικιλτες τῆς ἐκκλησίας ἡ σημαίε ἀγνιτοβολοῦν στὴ λάμψη τῶν λαμπάδων. Φωνεῖς χαρὰς φτάνουν ὡς ἔπάνω τὸν χαμπαναριό. — Χριστὸς Ἀνέστη!...

Καὶ ἡ χαρὸσύνη αὐτῆ βοῆ, ἀντηχεῖ ζώση, μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἀγαθοῦ γέρο. Τοῦ φαιναται, πὸς μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ λαμπάδες φέγγουν ζοηρότερα, τὸ «Χριστοῦ Ἀνέστη» εἶνε πὸ χαρὸσύνο, τὰ λάβαρα καὶ ἡ σημαίε πὸς ἀνεμίζουν πὸ ἀλαφρά, καὶ ὁ ἀγεμοσ παίρνει μαζί του τὴν ἡ, καὶ ἀνταρμονεῖ σὲ μὲ ἀρμονία τὴς ψαλμοῦδιε τῶν πιστῶν καὶ τοὺς ἦχους τῶν κωδόνων...

Ποτὲ ὁ γέρος δὲν εἶχε σημάει ἔτσι! Θὰ νόμιζε κανεῖς, ὅτι ὅλη ἡ καρδιά του, εἶχε μτῆ μέσα στὸν ὄρειχαλο. Οἱ κωδόνες πὸς ἐδογόντο στέλνοντες στὸν ὁρανοῦ τοὺς ἦχους των, νόμιζε κανεῖς πὸς ἀλλοτε ἔκλαιγαν καὶ ἄλλοτε γέλοισαν.

Καὶ τὰ ἄστρα φέγγανε τώρα πεῖα ζοηρα καὶ ἡ ἀρμονίε τῶν κωδόνων, κατέβηκεν ἀπὸ τὴν γῆ, σὺν παρατεταμένε βοητεῖε ἀγάτης...

Ἡ πὸ βαρεῖα χαμπάνα, ἐδέσποξε ἀπὸ τὴς ἄλλες, μὲ τὴν δυνατή τῆς τῆ φωνῆ.

Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ ἡ δύο ἄλλες χαμπάνε μὲ τὸ διαπεραστικό τους ἦχο ἐπανελάμβαναν χαρῳσύννα, μὲ τὰ χαλά τὸς χεῖλι:

Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ ἡ δύο ἄλλες ἡ λεπτόητες, ὅμοιες μὲ φωνεῖς παιδιῶν, πὸν χανόντουσαν μέσα στὴν ψαλμοῦδιὰ τῶν ἀνδριχῶν φωνῶν, ἔσπελναν γρηγορὰ-γρηγορὰ μὲ μὲ ὀρημητὴ ταχύτητα τοὺς διαπεραστικὸς τῶν τόνους, ἐπαναλαμβάνοντες σὺν νὰ συναρμολόγουντο:

Χριστὸς Ἀνέστη! Ὁ ἀνεμοσ, ποὺ χυτοῦσε τὸ πρῶτοστο τοῦ Μιχαήλ, καθὼς ἔμπαυε μέσα στὸ παλιὸ κωδονοστάσιο, πὸν οσιότανε, θορρεῖς, ἀπὸ τὸ θεμελίο του, ἦταν σὰ νὰ ἐπανάλαβανε καὶ ἐκείνος:

Χριστὸς Ἀνέστη! Τότε ὁ Μιχαήλ, ληρομῳησε τὴν γεμάτη ἀπὸ πικρὲς καὶ ἀδικίε καὶ βάσανα ζωή του, ληρομῳησε πὸς ἦταν μόνος στὸν κόσμο, σὺν ἓνα κοῦτσουρο ποὺ τὸ ταῖασις ἡ καταγίδα.

Ἄκουγε τὴς χαμπάνε νὰ κλαίει καὶ νὰ τραγοῦδοῦν μαζί καὶ νόμιζε ὅτι ἦταν περικυκλωμένους ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ἐγγονακια του. Τοῦ φαινετο ὅτι ἀκουγε τὴς φωνεῖς τους, τὴν χαρῳσύννη φωνὴ τῶν μεγάλων τῶν παιδιῶν, τὴ λεπτή τῶν μικρῶν φωνὴ καὶ ὅτι ἡ φωνεῖς αὐτῆ ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴν ἀρμονία ἐκείνη καὶ ὄμοσσαν τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρῳσει ὁ φτωχὸς!

Καὶ μὲ τενομένια τὰ χεῖρα, τὴ σπονδυλικὴ τοῦ στήλη κρυφτομένη, τραβῆει-τραβῆει τὰ σκονιά ὁ γέρο-κωδονοκοροῦστης! Καὶ δάκρυα θολώνουε τὰ μάτια του καὶ ἡ καρδιά του συγχινεῖται βαθεῖα πάλι-λόντας ζῳηρά, μέσα στὴν γλυκεῖα ἐκείνη πλάνη!...

Ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ κάτω ἀκούγε, τὴν ἔκτακτη, τὴν παράδοξη ἐκείνη κωδονοκοροῦσια καὶ ὅλοι λέγανε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε σημάει ἔτσι ὁ γέρο-Μιχαήλ!... Ἄξαρνα ἡ μεγάλη χαμπάνα εἰσῆγε ἀτότομα... Καὶ ἡ μικρὲς χαμπάνε ἀφῆκανε καὶ αὐτῆς λίγους ἀγορηχημένους ἦχους καὶ ἔπειτα ἐρόσπασαν καὶ αὐτῆς, σὺν νὰ ἠθελαν ν' ἀκούσουν, τὸν ὄστατο ἦχο τῆς μεγάλης χαμπάνε πὸς ἔβρινε καὶ ὅμοιος μὲ παρῆπονο, παρατεινότανε σὸν κενό...

Ὁ Μιχαήλ, εἶχε σφρασιτῆ ἔπάνω στὸ ἐξυλένιο σκαμνι του... Ἀπῶνο στὰ μάγουλά του, ποὺ εἶχαν ἀσφρηξίε, σὰ νὰ ἦσαν κέρινα, δύο δάκρυα, τὰ τελευταία, κλυθόσαν ἀγά-οὐγα.

Ὁ! σέις ἀπὸ κάτω Χριστιανοί, βρῆτε τὸν ἀντικαταστάτη του. Ὁ γέρο-κωδονοκοροῦστης δὲν θὰ σημάει πλέον!

ΚΟΡΟΛΕΓΚΟ

ΠΩΣ ΕΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ!

Ἐνας ἀρχαῖος συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι κάποιος Ἀθηναῖος εἶδε μὲ νύχτα στὸν ἔπνο τὸν δι' ἐτῆς τρελλιάθ. Τὸ δνεῖρό του αὐτοῦ τοῦ ἔκανε τόσο μεγάλῃ ἐντύπωσι, ὥστε, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὅταν ἐξέπνησε, ἄρχισε γὰ... ἐπαναλαμβάνῃ τὴς τρελλῆς τῆς ὁποίε εἶχε δὴ πὸς ἔκανε στὸν ἔπνο του, σὸ τέλος δὲ κατέληξε νὰ τρελλιάθ στὰ ἑθνήνα.

